

Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa
6.Kbf.47/2017/7. szám

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa mint másodfokú bíróság a Budapesten, 2017. december 6. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az előnyért, hivatali kötelességét megszegve elkövetett hivatali vesztegetés elfogadásának büntette és más bűncselekmény miatt **I.r.** vádlott és társai ellen folyamatban lévő büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa 2017. április 12. napján kihirdetett 41.(I.)Kb.1357/2016/13. számú ítéletét megváltoztatja.

I.r., II.r. vádlottak cselekményeit társtettesként elkövetett előnyért hivatali kötelességét megszegve elkövetett hivatali vesztegetés elfogadásának büntettének [Btk. 294. § (1) bekezdés, (3) bekezdés 1. tétel a) pont aa) alpont] minősíti.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét **I.r., II.r.** és **III.r.** vádlott vonatkozásában helybenhagyja.

I n d o k o l á s:

A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa a 2017. április 12. napján kihirdetett 41.(I.)Kb.1357/2016/13. számú ítéletével **I.r.** vádlottat és **II.r.** vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 294. § (1) bekezdésébe ütköző, de a (3) bekezdés 1. tétel a) pont aa) alpontja szerint minősülő előnyért hivatali kötelességét megszegve elkövetett hivatali vesztegetés elfogadásának büntettében. Ezért őket külön-külön 2 év 6 hónapi börtönbüntetésre, 3 év közügyektől eltiltásra, 150 napi tétel - napi tételenként - 1000,- forint- pénzbüntetésre, valamint 50.000,- forint vagyonekobzásra ítélte. Rendelkezett a feltételes szabadság legkorábbi időpontjáról, valamint a pénzbüntetés meg nem fizetése esetére annak átváltoztatásáról. A vádlottak részére a pénzbüntetés megfizetésére 10-10 havi részletfizetést engedélyezett. **III.r.** vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 293. § (1) bekezdésébe ütköző, de a (2) bekezdés szerint minősülő kötelesség megszegésére irányuló hivatali vesztegetés büntettében, ezért őt megrovásban részesítette. A nyomozás során lefoglalt bűnjelek lefoglalását megszüntette és azok iratokhoz csatolását rendelte el.

Az elsőfokú tárgyaláson jelenlévő katonai ügyész valamennyi vádlott vonatkozásában három napi gondolkodási időt tartott fenn, majd a törvényes határidőben fellebbezést jelentett be a vádlottak terhére: az I. és II. rendű vádlott vonatkozásában hosszabb tartamú szabadságvesztés büntetés, a III. rendű vádlott vonatkozásában pénzbüntetés kiszabása érdekében. Kifejtett álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg az irányadó történeti tényállást, okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére és a cselekményük jogi minősítése is törvényes. A büntetés kiszabása körében az enyhítő és súlyosító körülmények számbavétele helyesen történt meg, azonban álláspontja szerint az I. és II. r. vádlottal szemben kiszabott büntetés, illetőleg a III. rendű vádlottal

szemben alkalmazott intézkedés eltúlzottan enyhe, nem áll összhangban a cselekményük tárgyi súlyával, a bűnösség fokával, a súlyosító körülmények számával és nyomatékával. Ezért nem szolgálja kellőképpen a Btk. 79. §-ában lefektetett büntetési célok megvalósulását és sérti a Btk. 80. §-ának (1) bekezdése szerinti büntetés kiszabási elveket. Utalt arra, hogy álláspontja szerint tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a III. rendű vádlott esetében azért látott lehetőséget megrovás alkalmazására, mert megítélése szerint a büntetés a Btk. 293. § (6) bekezdése alapján korlátlanul enyhíthető. A Btk. 293. § (6) bekezdése alapján ugyanis a büntetés akkor enyhíthető, illetőleg különös méltánylást érdemlő esetben mellőzhető, amennyiben az elkövető a bűncselekményt, mielőtt az a hatóság tudomására jutott volna, a hatóságnak bejelenti és az elkövetés körülményeit feltárja. Álláspontja szerint jelen esetben azonban kétséget kizáróan nem a III. rendű vádlott volt az, akitől a hatóság tagja, **tanú1** a bűncselekmény elkövetéséről, illetve annak körülményeiről tudomást szerzett, hanem **tanú2**, bár az kétségtelen, hogy **tanú2** a III. rendű vádlottól szerzett információkat továbbította **tanú1-nek** és később a III. rendű vádlott is tájékoztatta **tanú1-t** a történetekről, és mindvégig együttműködött a hatóságokkal. A III. rendű vádlott javára szolgáló enyhítő körülményeket azonban érvelése szerint az ügyészi büntetési indítvány már kellő súllyal vette figyelembe, amikor szabadságvesztés büntetés helyett pénzbüntetés kiszabására tett indítványt. Ezért indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg, az I. és II. rendű vádlottakat a Btk. 80. § (2) bekezdésében meghatározott középértékűből kiindulva a középértékűnek megfelelő tartamú végrehajtandó szabadságvesztés büntetésre ítélje, míg a III. rendű vádlottal szemben a megrovás alkalmazása helyett szabjon ki pénzbüntetést.

A kihirdetett ítélet ellen a vádlottak irány megjelölése nélkül, az I.r. és III.r. vádlottak védői felmentés, a II. rendű vádlott védője elsődlegesen hatályon kívül helyezés, másodlagosan felmentés érdekében jelentettek be fellebbezést. A III.r. vádlott és védője felmentés érdekében fellebbeztek.

A III. rendű vádlott utóbb előterjesztette fellebbezése részletes írásbeli indokolását, melyben rámutatott, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, a tényállás hiányosan került megállapításra, illetve a megállapított tényekből további tényekre helytelenül következtetett. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság indokolása alapján vele szemben is büntetés kiszabása mellőzésének lett volna helye. Hivatkozott arra, hogy a bizonyítékok egyértelműen cáfolják azt, hogy a szándéka kiterjedt volna I. és II. r. vádlottak vesztegetésére, ugyanis rá jellemző módon nagyon megijedt, félt a kialakult szituációban és emiatt képtelen volt a saját akaratának megfelelően cselekedni. Kifejtette, hogy nem tudta ebből a helyzetből - mely szerint ismeretlenek pénzt követeltek tőle az éjszaka kellős közepén - milyen módon tudna szabadulni. Nyomatékosította, hogy nem állt szándékában fizetni nekik, de félelme miatt úgy érezte, nincs más választása, ezért már a vádbeli esemény folyamán kialakult benne az a szándék, hogy az I. és II. rendű vádlottak cselekményét, amint lehetősége nyílik rá, a hatóság tudomására hozza, már csak azért is, mivel nem volt egyértelmű számára az sem, hogy rendőrökkel vagy árendőrökkel van dolga. Utalt arra is, hogy az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe, hogy a célzat, mint a hivatali vesztegetés tényállási eleme, nem valósult meg, ugyanis I. és II.r. vádlott a jogtalan előny megszerzésének és hivatali kötelezettségük megszegésének egyértelmű és kifejezett szándékával vonták intézkedés alá, ezen szándékuk és hivatali kötelezettségeik teljesítésének vagy megszegésének befolyásolására pedig az intézkedés során már nem volt lehetőség. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság annak ellenére nem mellőzte a büntetést, hogy annak valamennyi feltétele maradéktalanul teljesült. Különös méltánylást érdemlő körülményként hivatkozott a korábbi életvitelére, az eddigi kifogástalan életvezetésére, az I. és II.r. vádlottak jelentős közrehatására, a cselekmény menthető indokára, továbbá az emberileg méltányolható egyéb körülményekre.

Mindezek alapján indítványozta az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és bűncselekmény hiányában történő felmentését.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.319/2017/1. számú átiratában a katonai ügyész fellebbezését pontosítással tartotta fenn, míg a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Rögzítette, hogy az elsőfokú katonai tanács perrendszerűen lefolytatott eljárásában ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a releváns bizonyítékokat megvizsgálta, azokat értékelte, amely alapján mérlegelési jogkörében eljárva állapította meg a tényállást. A megállapított tényállás azonban álláspontja szerint hiányos, mivel nem tartalmazza **III.r.** vádlott azon cselekvőségét, amellyel közvetett úton I. r. és II.r. vádlott cselekményét a hatóság tudomására hozta. Így a Be. 351. § (2) bekezdés b) pontja alapján megalapozatlan az ítélet, azonban a megalapozatlanság az ítélet indokolása 7. oldal 1. bekezdése utolsó négy sorának a tényállásba való átemelésével orvosolható. Ezzel a tényállás már mentes lesz a megalapozatlansági okoktól, így felülbírálatra alkalmas. Rámutatott, hogy a katonai tanács az indokolási kötelezettségének is eleget tett, indokolása nem ellentétes a logika szabályaival. A rögzített tényállás alapján a katonai tanács okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére, azonban álláspontja szerint tévesen minősítette a vádlottak cselekményét I. r. és II.r. vádlottak vonatkozásában, hiszen esetükben fennállnak a Btk. 13. § (3) bekezdésében a társtetteség megállapításához szükséges feltételek. Álláspontja szerint ugyanakkor a III. r. vádlottal szemben alkalmazott megrovás intézkedés nem kifogásolható, vonatkozásában a Btk. 293. § (6) bekezdése alkalmazható. Véleménye szerint az elsőfokú bíróság helytelenül rögzítette, hogy I. és II.r. vádlottak terhére súlyosító körülmény nem állapítható meg, hiszen mindkettőjük terhére értékelendő az általuk elkövetett cselekmény gyakorisága, illetve az, hogy cselekményük alkalmas a rendőrségbe vetett állampolgári bizalom megrendítésére. Indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az elsőfokú ítélet tényállását a fent részletezettek szerint egészítse ki, az ítéletet változtassa meg, I. és II.r. vádlottakat társtettesként elkövetett előnyért, hivatali kötelességét megszegve elkövetett hivatali vesztegetés elfogadásának büntetében mondja ki bűnösnek és velük szemben kiszabott szabadságvesztés és közügyektől eltiltás tartamát emelje fel. Egyebekben az elsőfokú ítélet helyben hagyására tett indítványt.

A másodfokú nyilvános ülésen az I. r. vádlott védője perbeszédében fellebbezését módosítással tartotta fenn. Elsődlegesen védence bizonyítottság hiányában történő felmentését indítványozta. A korábbi védőbeszédében elmondottakat fenntartva ennek indokául előadta, hogy a fényképről történő felismerésre bemutatás, továbbá **tanú1** jelentései, mint nem törvényesen beszerezett bizonyítékok, nem használhatók fel, s ezért a vádlottak tagadó vallomására is figyelemmel a büntetőjogi felelősségük kétséget kizáróan nem állapítható meg. Másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezésre és új eljárás lefolytatására tett indítványt, mert álláspontja szerint az megalapozatlan, mivel az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás felderítetlen és hiányos, amely hiányosság nem küszöbölhető ki a másodfokú eljárásban. Érvelt amellet is, hogy az ítélet indokolása is hiányos: az ellentmondások feloldása és a mérlegelő tevékenység nem érhető tetten.

A másodfokú nyilvános ülésen a II.r. vádlott védője módosította fellebbezését. Perbeszédében kifejtette, hogy iratellenes megállapítást tesz a bíróság az ítéletben, amikor a vádlottak büntetőjogi felelősségét megállapította. Ez azért mond ellent a tényeknek, mert az elkövetés időpontja helyett egy évvel korábbi, a 2014. február 18-i szolgálatvezénylés adataiból indult ki a nyomozóhatóság. Az I.r. vádlott védőjéhez csatlakozva kifejtette, hogy **tanú1** jelentései azért sem használhatóak fel, mert olyan személytől hallottakat tartalmaz, akit nem figyelmeztettek a törvényes jogaira. Fenntartotta azon elsőfokú védőbeszédben kifejtett jogi álláspontját is, hogy bár kötelező a védelem az ügyben, de a III.r. vádlott gyanúsított kihallgatásakor nem volt jelen védő, ezért a nyomozati vallomása bizonyítékként nem vehető figyelembe. Iratellenesnek tartja azt a megállapítást, hogy a III.r. vádlott

felismerte az I. és II.r. vádlottakat, mert ilyen a tárgyaláson nem történt. Álláspontja szerint iratellenes a GPS koordinátákra való utalás is. Ezért elsődlegesen azt indítványozta, hogy a fellebbviteli bíróság azért mentse fel védencét, mert nem ő követte el a bűncselekményt, másodlagosan pedig azért, mert nem bizonyítható védenca büntetőjogi felelőssége.

A III.r. vádlott védője perbeszédében fenntartotta fellebbezésének írásbeli indokolását. Hangsúlyozta, hogy megalapozatlan az ítélet, mert védenca magatartása vezetett a büntetőeljáráshoz, ő tárta fel, hogy mi történt, és hozta azt a hatóság tudomására. Nem tényállásszerű a magatartása, mert szándéka az igazság feltárására és nem a vádlott-társai megvesztegetésére irányult. Szándék hiányában hiányzik a bűncselekmény alanyi oldala, ezért elsődlegesen védenca felmentését indítványozta, másodlagosan a büntetés mellőzésére tett indítványt.

Az I.r. vádlott az utolsó szó jogán kifejtette, hogy nem követett el bűncselekményt, a III.r. vádlottat nem ismeri, vele szemben nem intézkedett. Koncepciók eljárás folyik ellene, aminek alapja egy téves szolgálattervezet. Kifogásolta, hogy a III.r. vádlott személyleírása túl általános, **tanú3** tanú sem ismerte fel őket, és törvénysértő volt a felismerésre bemutatás, ezért kérte a felmentését.

A II.r. vádlott az utolsó szó jogán csatlakozott az I.r. vádlotthoz.

A III.r. vádlott az utolsó szó jogán hangsúlyozta, hogy nem követett el bűncselekményt, csupán állampolgári kötelességét teljesítette és igyekezett kideríteni az igazságot.

A vádlottak és védőik, valamint a katonai ügyész által bejelentett ellentétes irányú fellebbezések folytán a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az elsőfokú ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 348. § (1) bekezdésében foglaltak alapján teljes terjedelmében felülbírált. A másodfokú katonai tanács a felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság tárgyalása során az eljárási szabályokat betartotta. A nyomozás során sem történt törvénysértés, a védekezéshez való jog nem sérült. Az elsőfokú bíróság ítélete 5. oldalának utolsó bekezdésében kifejtett álláspontja megfelel a fellebbviteli bíróság álláspontjának, az általa is követett gyakorlatnak, azt maga is maradéktalanul osztja. A gyanúsítotti jegyzőkönyvből megállapítható, hogy a védelemre, illetve a védőre vonatkozó tájékoztatás teljes körű volt, és a gyanúsított ügy nyilatkozott, hogy a védő személyét illetően később nyilatkozik. A III.r. vádlott nem volt fogva, ezért a Be. 46. § b./ pontjában írt rendelkezés - mely szerint a védőt legkésőbb a terhelt első kihallgatásáig ki kell rendelni - rá nem vonatkozik. A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint a nyomozóhatóság törvényesen hallgatta ki a vádlottat akkor is, ha a védő kirendelésére még nem került sor, így nyomozati vallomásának bizonyítékként való felhasználása is jogszerű volt.

A hatályon kívül helyezésre irányuló vádlotti és védői indítványok nem megalapozottak.

Az elsőfokú bíróság a tényállást mérlegelési jogkörében állapította meg. Ennek során a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta. Az I. és II.r. vádlottak mind a nyomozás során, mind a tárgyaláson éltek vallomás-megtagadási jogukkal, nyilatkozataikban, illetve észrevételeikben hivatkoztak arra, hogy ott sem voltak az intézkedés helyszínén, a III.r. vádlottal nem találkoztak. A III.r. vádlott már a nyomozás során is őszinte, ténybeli beismerő vallomást tett. Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az I. és II.r. vádlottak védekezésével szemben a tényállást a III.r. vádlott által előadott tényekre és az azokat egyes részeiben alátámasztó tanúk vallomásaira, a GPS adatokra és az OTP bankautomata által készített kamerafelvételre alapította.

A fellebbviteli bíróság megállapította, hogy a védők által hivatkozott, a nyomozati iratok 5. naplószáma alatt található szolgálattervezeten valóban a 2014. február 18-i dátum szerepel, azonban a hozzá tartozó kapitányságvezetői átiratból kiderül, hogy a megküldött irat a 2015. február 18-án 19.00-07.00 óra közötti időben közterületi szolgálatot ellátók szolgálattervezete; ezen kívül a dátum mellett feltüntetett „szerda” 2015. február 18. napjának felel meg, 2014. február 18. napja keddi nap volt. Ezért kétséget kizárónak tekinti a másodfokú bíróság azt, hogy a vádlottak ezen a napon szolgálatot teljesítettek az ... forgalmi rendszámú szolgálati gépjárművel és a hozzájuk rendelt EDR száma ... volt. Miután e rádió forgalmazására vonatkozó GPS adatokat használta fel az elsőfokú bíróság bizonyítékként, így az törvényes. Utal arra is a fellebbviteli bíróság, hogy nem történt felismerésre bemutatás a nyomozás során, és a III: rendű vádlott a 2017. február 21. napján megtartott tárgyaláson úgy nyilatkozott, hogy „felismerem mindkettejüket, ők voltak azok, akik velem szemben aznap intézkedtek” (12. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 4. oldal 5. bekezdés).

A fellebbviteli bíróság nem értett egyet azzal a védői érveléssel sem, hogy **tanú1** rendőri tevékenységet folytatott. A katonai szervezetben az előjáró és alárendelt közötti kommunikáció során az alárendelt jelentés formájában fejezi ki közlendőjét és jelentési kötelezettség terheli akkor is, ha szolgálaton kívül bűncselekmény elkövetéséről szerez tudomást. A Be. 76. § (2) bekezdése értelmében a büntetőeljárásban fel lehet használni azokat az okiratokat és tárgyi bizonyítási eszközöket, amelyeket valamely hatóság - jogszabályban meghatározott feladatainak teljesítése során a hatáskörében eljárva - a büntetőeljárás megindítása előtt készített, illetőleg beszerezett.

A törvényszék katonai tanácsa ítélete 5. oldalának közepétől 7. oldal közepéig értékelte az általa megismert bizonyítékokat, és logikus, meggyőző magyarázatát adta annak, hogy miért nem az I. és II.r. vádlottak védekezését fogadta el a tényállás alapjául. Az általa mérlegelési jogkörben az ítélet 3. és 4. oldalán megállapított terhelő történeti tényállás megalapozott, mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében írt hiányosságoktól és azt a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa elfogadta a felülbírálata alapjául.

A vádlottak és a védők felmentésre irányuló fellebbezése nem megalapozott.

A Be. 351. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetőleg a fellebbezésben új tényt állítottak vagy új bizonyítékokra hivatkoztak és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le. Megállapítható, hogy a védők és a vádlottak fellebbezésükben új tényre, új bizonyítékokra nem hivatkoztak, az I. rendű vádlott védője által nevesített megalapozatlansági okra való hivatkozás a fentebb kifejtettek alapján nem alapos. Megállapítható, hogy az elsőfokú katonai tanács részletes bizonyítási eljárás lefolytatását követően a logika szabályainak megfelelően értékelte az egyes bizonyítékokat és megfelelő terjedelemben indokolta az álláspontját. Ezért a vádlottnak és a védőnek a bizonyítékok újraértékelésére, a tényállás felülmérlegelésére és ezen keresztül az ítélet hatályon kívül helyezésére, illetve felmentésre irányuló fellebbezése a Be. 352. § (3) bekezdése alapján eredményre nem vezethetett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség I. és II. rendű vádlottak cselekményének eltérő jogi minősítését célzó indítványa megalapozott.

Az irányadó tényállás alapján a katonai tanács okszerűen vont le következtetést a vádlottak bűnösségére. Az I. és II. rendű vádlottak az irányadó tényállásban rögzített azon magatartásukkal, hogy intézkedő rendőrként, mint hivatalos személyek működésükkel kapcsolatban

kötelességszegésükért anyagi előnyt kértek és fogadtak el, társtettesként valósították meg a korrupciós bűncselekmény törvényi tényállási elemeit [Btk. 294. § (1) bekezdés, (3) bekezdés 1. tétel a) pont aa) alpont]. Nem tartja fenn a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa 6.Kbf.45/2015. számú határozatában írt álláspontját, hiszen az I. és II. rendű vádlottak egymás tevékenységéről tudva valósították meg a bűncselekmény törvényi tényállási elemeit, s akár valamennyi tényállási elem megvalósítói, akár egyes részselekmények kifejtője is társtettes. Hivatkozik a másodfokú bíróság a BH 2002.257. kúriai eseti döntésre, amely kimondta, hogy hivatalos személy által társtettesként, kötelességszegéssel elkövetett vesztegetés büntetettét valósítják meg a szolgálatban lévő rendőrök azzal a magatartásukkal, hogy a közlekedési szabálysértésen tetten ért sértettől a feljelentés megtétele vagy a szabályos intézkedés alkalmazása helyett a törvény szerint kiszabható helyszíni bírság összegét lényegesen meghaladó értékű külföldi fizetőeszközt követelnek, illetve vesznek el.

Az előzőekre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet megváltoztatta és az I. r., és II. r. vádlottak cselekményét társtettesként, előnyért hivatali kötelességét megszegve elkövetett hivatali vesztegetés elfogadása büntettének [Btk. 294. § (1) bekezdés, (3) bekezdés 1. tétel a) pont aa) alpont] minősítette.

Nem osztotta a fellebbviteli bíróság a III. rendű vádlott védőjének jogi álláspontját sem. Az irányadó tényállás szerint a III. rendű vádlottnak fel kellett ismernie, hogy rendőrök intézkednek vele szemben, pusztán a rendőri jelleg ehhez elég. Fel kellett ismernie azt is, hogy előnye származik abból, ha az előnyt átadja, mert nem indul vele szemben sem szabálysértési, sem büntetőeljárás. Az ittas járművezetés miatti felelősségre vonás lehetőségét úgy kerülte el, hogy egyetértett az előny kérőjével. Ezért magatartása tényállásszerű, a bűnösségét ki kellett mondani. Ugyanakkor az elsőfokú bíróság a legenyhébb intézkedést alkalmazta vele szemben, arra hivatkozással, hogy a Btk. 293. § (6) bekezdése alapján vele szemben büntetés kiszabása szükségtelen, az mellőzhető. Ezen jogi indokolással a fellebbviteli bíróság maradéktalanul egyetért. A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint a pénzbüntetés túl szigorú lenne III. rendű vádlottal szemben, akinek cselekménye az elbíráláskor olyan csekély fokban veszélyes a társadalomra, hogy a Btk. szerint alkalmazható legkisebb büntetés kiszabása, vagy más intézkedés alkalmazása is szükségtelen. A súlyosításra irányuló ügyészi fellebbezés tehát eredményre nem vezethetett, nemcsak a III. rendű, de az I. és II. rendű vádlottak tekintetében sem.

Az elsőfokú bíróság helyesen vette számba a bűnösségi körülményeket. Nem tévedett, amikor szabadságvesztést szabott ki az I. és II. rendű vádlottakkal szemben, helyesen állapította meg annak tartamát, végrehajtási fokozatát és a közügyektől eltiltás mértékét is. Nem tévedett a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa akkor sem, amikor a törvény kötelező rendelkezése folytán a haszonszerzés céljából elkövetett bűncselekmény miatt a megfelelő jövedelemmel rendelkező vádlottakkal szemben pénzbüntetést is kiszabott. A kiszabott pénzbüntetés napi tételeinek száma, valamint az egy napi tétel összege is arányos. A vagyonekobzásra a Btk. 74. § (1) bekezdésének a) pontja alapján törvényesen került sor.

A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa ítéletének egyéb rendelkezései is törvényesek, ezért azokat a másodfokú katonai tanács - helyes indokai alapján - helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsának végzése a Be. 372. § (1) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2017. december 4.

Dr. Török Zsolt hb. ezredes s.k. a tanács elnöke, Dr. Szabó Éva hb. alezredes s.k. előadó bíró, Dr. Mészáros László hb. ezredes s.k. bíró

A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsának ítélete a rendelkező részben írt változtatással **I.r.**, **II.r.** és **III.r.** vádlottak vonatkozásában jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2017. december 4.

Dr. Török Zsolt hb. ezredes s.k.
a tanács elnöke